

სენატი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

№6

სენატი
 21/5 44
 1935 წ.
 148

შეორე ინტერნაციონალი ერთგული ქოფავივით უმსახურება მომაკვდავ კაპიტალს.

ფაბრიკა: ნაბი ხარ, ჩვეთვის მოკაღები, ჩამგაღვა მგლომბარაო

როდესაც ამხანაგი ხურდაძე ახალი თანამდებობის ასასრულე-ბლად ჩავიდა რაიონში და ნახა მისი ორიოდ ქუჩა, ორმოცამდე ჩამწკრივებული ოდა-სახლებით და დარაბებით, მოხეტიალე ლორე-ბით, თხებითა და ბატ-იხვებით, იმ ღამით მის თვალებს ძილი არ მიჰკარებია; გვერდიდან გვერდზე ტრიალებდა ლოგინში და სულ იმის ფიქრში იყო გართული, თუ საიდან დაეწყო მუშაობა, რომ ეს დაბა ქალაქისთვის დაემსგავსებია.

მეორე დილით რომ მიმოავლო თვალი მიდამოებს, მწვანე გო-რაკებს, ვენახებს, ხეხილის ბაღებს და მახლობლად ჩამდინარე ანკა-რა მთის წყალს მეტად კმაყოფილი დარჩა ამ სანახაობით.

ასეთ ღამაზს და ბუნებრივად მდიდარ წალკოტს უფრო და-შვენდებოდა პატარა კოხტა ქალაქი; ფართე, პირდაპირი, გამწვან-ებული და განათებული ქუჩებით, ხეივანებით, შადრევანებით, კო-პწია ფარდულებით, ბაღით და შიგ მოსეირნე მხიარული ქალ-ვაჟე-ბით!

წარმოიდგინა გონებაში ასეთი სურათი ამხანაგმა ხურდაძემ და ამ დღიდანვე შეუდგა მის განხორციელების საქმეს.

რადგან დილით თავის ახალ მდგმურს დიასახლისი ხაქაპკრით გაუქსაპინძლდა, ამიტომ ამხანაგი ხურდაძე საშინელ წყურვილს გრძნობდა. კარგი იყო, რომ ტკბილეულ წყლების ფარდული მოწყო-ბილი ყოფილიყო, მაგრამ წინანდელ ხელმძღვანელებს ამაზე ფიქრით სრულებით არ შეუწუხებიათ თავი!

აჰა. ხურდაძეს თვალში მოხვდა ორი ქუჩის კუთხეში პატარა ხის შენობა, რომლის ადგილას მეტად დაშვენდებოდა კოხტა ფარდული ტკბილეული წყლების გასაყიდად.

ამხანაგი ხურდაძე შევიდა თავის დაწესებულებაში განკარგუ-ლების გასაცემად კომუნალური გან-ყოფილების მიმართ, რათა სა-ჩქაროდ მოეყვანათ სისრულეში მისი კეთილი განზრახვა ფარდუ-ლის აგების შესახებ ქუჩის კუთხე-ში მდგარი სახლის ადგილას.

ამხანაგი ხურდაძე კიდევ გამო-ვიდა ქუჩაში იქაურობის დასა-თვალიერებლად. მან შეამჩნია, რომ დასვრილი ფეხსაცმელები ეცვა და მშუმენდავები კი არსად მოჩანდნენ. ამავე დროს ამხანაგმა ხურდა-ძემ დაინახა ერთი დარაბის წინ გოკებიანი ლორი, რომელიც ღრუ-ტუნით ჩიჩქნიდა მიწას დინგით.

ამხანაგმა ხურდაძემ გადაწყვიტა, რომ დარაბიდან გამოესახლე-ბია ლორის პატრონი და იქ ფეხსაცმელების საწმენდი ფარდული გაემართა.

კოტა კიდევ იქით ამხანაგმა ხურდაძემ შეხედა, როგორ ფა-რთხალობდნენ დამდგარ გუბეში ბატ-იხვები, რომლებსაც მახლო-ბელ დარაბიდან თვალს ადევნებდა დიასახლისი.

არც ეს დაუჯდა თვალში ამხანაგ ხურდაძეს და გადასწყვიტა იმ დარაბაში წითელი სასადილოს გახსნა; მის გვერდით კი—საშა ქარლამო და საჩაიეს სარძევეს მოწყობა.

შებრუნდა რა დაწესებულებაში, ამხანაგმა ხურდაძემ გასცა განკარგულებანი სათანადო ორგანოების მიმართ, რათა საჩქაროდ მოეყვანათ სისრულეში ეს მისი გეგმები დაკვირვითი წესით!

მაგრამ როდესაც კომუნალური განყოფილების მუშაკები მო-ადგენ კუთხის სახლს დასანგრევად და მილიცია დარაბების მცხო-ვრებლებს გამოასახლებლად, მათ მსწრაფლ აღედრათ წვრილი, კე-რძო მესაკუთრის გრძნობები და ატეხეს ერთი აურზაური. შემთ-ხვევის ადგილას თავი მოიყარეს აგრეთვე წვრილ კერძო მესაკუთ-რეობის გრძნობებით გაქვინთილმა მეზობლებმა და შეიქნა ერთი განგაში.

კომუნალური განყოფილების მუშაკები და მილიცია იძულებუ-ლი გახდნენ დროებით შეეჩერებიათ განკარგულების სისრულეში მო-ყვანა. ამით ისარგებლეს სახლის და დარაბების პატრონებმა საქმის გასასაჩივრებლად. მათ საჩივრებს შეუერთდნენ ისინიც კი, ვისაც ამ ხნად აოათფერი საფრთხე არსაიდან არ ელოდათ, მაგრამ მომავლის შიშით იყვენ შეპყობილი.

შეიქნა საქმის კვლევაძიება, და-კითხვა-გამოძახილი და ერთს ამბავი დატრიალდა ამის გარშე-მო.

ამხანაგი ხურდაძე დაქაღნოდა მომიჩინებს,—ან მე და ან თქვე-ნო, მაგრამ ვინა-დან ქალაქი ვერ იქალაქებს ისე, თუ შიგ მცხოვ-რებლები არ იქნებიან, ამიტომ ზემდგომ ორგანომ ამჯობინა ამხა-ნაგი ხურდაძის გაწვევა, ვიდრე ამ-დენი მცხოვრებლების გასახლება.

— „მოდი და მოჰკიდე ხელი ამის შემდეგ კარგ რამე საქმე-ასეთი უმადური ხალხის საკეთილ-

დღეოდ!—“ აღშფოთებით ამბობდა ამხანაგი ხურდაძე და ალაგებ და ბარგს წასასვლელად.

ს. თ.—ია.

*) თუ ამ ფელეტონში ზოგიერთი რაიონის ხელმძღვანელი იცნობს თავის „მომემარცხნოდ“ განწყობილ თავს—ეს ჩემი ბრალი არ არის, მე მხოლოდ ერთი რაიონის ხელმძღვანელი მყავს მხედველობაში.

ს. თ.—ია

— რას ხატავ ბებიკო?
— შვილს ვწერ წერილს. კონვერტები იკარგება და იქნება მატარებელი მაინც აღარ დაიკარგოს!

უძილოვის წამალი

„ქ. სენაკის საბჭოს სექციების მუშაობა ძალზე სუსტია, რა დგან არავინ უწევს ხელმძღვანელობას, და არც სექციების წევრები იწუხებენ თავს“.

„სოფ. ჯურჯუვეთის (ლანჩხ. რ.) საბჭოს სექციები სრულ უმოქმედობას იჩენენ და ყურადღებას არ აქცევენ რაიონულ ჰირვარამს-რაიონული გაწეებიდან“

ყველას უკვირდა, რომ ალმასხან ფხიზელადე ლამითაც არ იძინებდა.

— მოგკლავს ამდენი მუშაობა. თავის დროზე ძილიც საჭიროა და დასვენებაც! — ხშირად ეტყოდნ ალმასხანს მეზობლები.

ალმასხანი დროგამოშვებით ქალაქშიაც დადიოდა. ამ ნიადაგზე იყო, რომ სოფელში ხმა გაეარდა:

- ალმასხან ავად ყოფილა და ექიმებთან დადის!
- რა სჭირს ნეტა ასეთი?
- ალბათ ათაშანგით არის ავად და ვერ ამხელს საწყალი!
- კი, კი მასე იქნება, თვარა ექიმი ჩვენშიაც ქე არის; მასთან მივიდოდა, რომ სხვა ტკივილი არ აწუხებდეს! — ამბობდნ სოფელში და ყველას სჯეროდა, რომ ალმასხანი ვენერიული სენით იყო ავად.

მცხოვრებთა საერთო კრება იყო.

კრებაზე სასტიკად გააკრიტიკეს საბჭოს სექციების „მუშაობა“.

— ტყვილა ავეირჩევია, არც ერთს სექციას არაფერი გაუკეთებია! — ასეთი იყო საერთო კრების შეფასება.

შეუდგენ ახალი სექციების ჩამოყალიბებას და წევრების არჩევას.

— ამხანაგო თავჯდომარე, თუ შეიძლება ერთ სექციაში მეც ამირჩიეთ! — განაცხადა ალმასხან ფხიზელადემ.

მთელმა კრებამ ერთხმად შესძახა ალმასხანს „ვაშა“ და ტაში დაუკრა.

- აი დაუზარებელი და მუყაითი კაცი!
- ყოჩაღ ალმასხან!
- ვინც თითონ აცხადებს სურვილს, იგი სულითა და გულით იმუშავეს! — გაისმა კრებაზე.

— ჩვენ ძალიან კარგად ვიცოდით ალმასხანის შრომისმოყვარულობა და გარჯილობა, მარა დაგვეხატრა, მოხუცებულია და თანაც, როგორც ვიცით, ეს რამდენიმე წელია ცოტათი ავად არის! — მოიბოდიშა ალმასხანის წინაშე თავმჯდომარემ.

- ავად რომ, ვარ მეც ამისათვის მინდა სექციაში არჩევა.
- ჯანმთელობის სექციაში ავირჩიოთ! — დაიძახა ერთმა.
- ჩემთვის სულერთია!
- სულერთი რაგვაა, კაცო! ავადმყოფი ყოფილხარ და შენთვის ჯანმრთელობის სექციაში სჯობია მუშაობა!
- მე ასეთი ავადმყოფობა მჭირს, რომ ჩემთვის სულერთია რომელ სექციაშიც ვიქნები!

— კაცო რა გჭირს ასეთი საშინელი? — წამოიძახა ვიღაცამ.

— უძილობა მჭირს. რამდენ ექიმს არ მივმართე. საშველი მაინც არ დამადგა. თურმე წამალი ავერ ყოფილა. ამირჩიეთ რომელიმე სექციაში და ალბათ მეც შემიპყრობს ძილი!

ალმასხანის ასეთ პასუხზე სექციის წევრებმაც კი გადაიხარხარეს.

რუმბა-პაპა რუმბა-პა-პა!

ეს რა ხათა
დაემართა
ამ ჩვენ საწყალ დათას—
ერთხელ მთელ დღეს ეკამათა
მისი ცოლი მართა:

— შე პირშავო, რასა ფიქრობ,
დღეიჯერო ვერ გეიგე
რომ ოჯახურ სინარულში
ყველა სწავლობს, ყველა ცეკვავს
ყველა მეთქი—ქალიც, კაციც,
შენ კი აპა რასა ფიქრობ,
—მეო? კითხვით უპასუხა
დაბნეულმა დათამ,
და იგრძნო რომ რაღაც ბლართში
შე რას ვფიქრობ?—საფიქრელი
აი, თუნდაც ყოფილ ცოლებს,
რა უხერხო? ლამის ყელში
ჯამაგირზე რომ მივდივარ,
ალიმენტის მისაღებად
ესეც არ ვთქვით, განა სხვა რამ
რომ სისწორით წარიმართოს
მტრისას მაშინ მართას რისხვა,
რომ დაატყდა დათას:
4 რა თავს იგდებ?—მე აღთან ვარ,
შენ კი წახველ ბალთას.

მე ჩარლსტონის შესახებ ვსთქვი,
თუ რას ფიქრობ შენა,—
თუ კაცი ხარ, არ იკადრო
ახლა ჩემი წყენა:
ცეკვა უნდა შევისწავლოთ,
როგორც სწავლობს ყველა.
მერე დავდგეთ და ვიცეკვოთ
აი, ასე ჩვენა:
„რუმბა-პაპა რუმბა პა-პა,
რუმბა აპა, რუმბა“.

აი, დარდი, ესლა აკლდა
ამ ჩვენ საწყ: ლ დათას?—
მართას უნდა ვადაპვიდოს
კიდევ ახალ ხათას—
— რა დროს ჩემი ცეკვალაა,
ვადირიე ქალო?—
პა, სამოცდა-ორი წელი
უნდა დავითვალო.
— კი ახლა კი, თვარა,
დღეს დაგაყრი ზავსა,—
მოვხუცდიო ახლა ამბობ,
იკატუნებ თავსა?—
ხომ ცეკვავდი სხვა ცოლებთან,
ხომ ცეკვავდი, ხომა?
ხომ ვიყვარდა სხვა ქალებში
თხა ვაცივით ხტომია?
ახლა რაღა შავი ეამით
გინდა გაითანგო
რომ აპირებ დამიშალო
ფოქსტროტი და ტანგო?
— შენ არ გიშლი ქალო, მარა,
ჩემში კრძალვა თუ არს,
არ შემფერის და ცეკვაზე
მე ვაცხადებ უარს.
შენ კი შენ კი „პაქალუსტა“,
შეისწავლე, წადი,
და თუ გსურდეს, სულ იცეკვე
რგვალი წელიწადი.

— აპა, კი, გეზავლები
გეთქვა ასე ბარემ,—
მე ფოქსტროტის ცეკვის კურსზე
უკვე მივებარე.
ახლა მხოლოდ ფული მინდა,
ფულსა მთხოვენ მალე,

საცხაიდან რაცხაფერად
რომ არ გავცდი, ყველა წუთი
რომ ვისწავლო გვარიანად
„რუმბა-პაპა აპა“.

გადასწყვიტეს... „საცხაიდან“
დადის მართა, სწავლობს ფოქსტროტს,
ცეკვავს იგი, სახლშიც, კარშიც,
ხან ვის, ხან ვის აეკრობა
ამის შემდეგ, ბუნებრივად,
საჭიროა პატეფონი...
სულ რომ სხვისას არ ვიარო,
დავაპტიოთ კეთილები
გენაცვალე ჩემო დათა,
საცხაიდან, რაცხაფერად
ეს პრობლემაც გადასწყვიტეს,
ახლა დათას დაეუფლა
„კეთილები“ შეეზვივნენ
და ბოლო სულ აღარა აქვს
სანდროს მოსწონს მართას „ტანგო“
მაგრამ „რუმბას“ უკვე ცეკვავს.
და სუყველას აეკრობა
და ირწევა მიბნედილად
უქმაროდ, თუ ქმარ ან.

... და შა, დათაც სიბერის დროს
 ცეკვის კურსზე დადის,
 გაქირვების ოფელში ცურავს
 თითქმის წელიწადი. —
 როგორც იყო შეისწავლა
 „ბოსტონი“ თუ „რუმბა“,
 მას ფოქსტროტმა სიხალისე
 გულში დაუგუბა!
 და შეხედეთ, ახლა, დათას —
 რა ექსტაზით ცეკვავს, —
 აკრობია თავის მართას

და როს დათა დაქანცული
 სახლში დაბრუნდება, —
 დილას „რუმბა“ რომ დასტოვა —
 ისევე „რუმბა“ ხვდება.
 და ცეკვავენ კეთილები
 სათითაოდ ყველა, —
 ფიქრობს დათა: — ამგვარ საქმეს
 მალე უნდა შეველა, —
 მე ვუკრავ და სხვა კი ცეკვავს
 ჩემს მართასთან ამ დროს
 ლაფაშივით აეკრობა
 ხან გრიშა, ხან სანდრო. —
 რალა მათი შემხედვარე
 შურით გავითანგო? —
 ავდგები და მეც ვისწავლი
 ამ „რუმბას“ და „ტანგოს“

და იატაკს ძეკავს!
 ცეკვავს დათა... მაგრამ განა
 მართო დათა ცეკვავს? —

ქალიც, კაციც, ცოლიც, ქმარიც,
 მოხუცი თუ ბავშვი —
 ცეკვავს, სწავლობს, სწავლობს, ცეკვავს
 არის ერთი ამბავში —

ღე იცეკვონ, რად გავკიცხავ,
 რად გამოვდებ მე კავს —
 ვინც კულტურას ეზიარა
 და ჯანსაღათ ცეკვავს? —
 რომ გზმოვტყდე, მეც კი ვსწავლობ,
 თვით მე ვცეკვავ მათთან
 და ვით უნდა გავამტყუნო,
 დათა ანუ მართა?

ცეკვავს ყველა, ყველას ზგული
 სხვა ხალისით რეკავს:

ფარსადან

მასწავლებელი.

თემა მედუნახი
 ნან. დონის

ხელოვნების ზოგიერთი ახალგაზრდა მუშაკები მცირე წარმატების შემდეგ ხშირად
 გაზვიადებული წარმოდგენის ხლებიან თავის თავზე.

— ბევრი მუხიკალური გენიოსია საქართველოში?
 — არც ისე, არი-საში კაცი ვ—ა—რ—თ—!

პროლეტების ფაშისტურ წრეებს კიდევ ზიზღავთ და კიდევ აშინებთ გერმანულ ფაშისტების სამხედრო გეგმები.

„სიკვდილი ისე საშიში არ არის, როგორც ფიქრი სიკვდილის შესახებ“ — ამბობს ერთი რუსი მწერალი, არიან ისეთი მხალეები რომელთა სიმხდალეს ხშირად არავითარი საფუძველი არა აქვს. გამიგონია პანიკორების შესახებ ასეთი ანეკდოტი:

- გემზე ერთი მგზავრი მატროსს ეკითხება:
  - სად დაიღუპა მამაშენი?
  - ზღვაში,
  - შენი ბაბუა?
  - ზღვაში.
  - პაპა შენი?
  - ისიც ზღვაში.
  - საკვირველია, როგორ ბედავ ამის შემდეგ ზღვაში ცხოვრებას? მე რომ შენს ადგილას ვიყო, ზღვას კი არა, წყლის პატარა გუბესაც ახლოს არ გავეკარებდი. — შენიშნავს მგზავრი.
- მატროსი პასუხის პირდაპირ გაცემას არ ცდილობს და დინჯად ეკითხება:
  - რაზე გეძინათ წუხელი?
  - ლოგინზე.
- მატროსი პაპროსს სწევს და კითხვას აგრძელებს:
  - რაზე გარდაიცვალა მამაშენი?
  - ლოგინზე — ცივად უპასუხებს მგზავრი.
  - ბაბუა შენი?
  - ისიც ლოგინზე
  - პაპაშენი?
  - ცხადია, ლოგინზე!
  - საკვირველია, როგორ ბედავ ამის შემდეგ ლოგინზე დაწოლას?! — ირონიულად შენიშნავს მატროსი.

* * *

მიუხედავად ზევით გამოყვანილ გონება მახვილ მატროსის მიერ ზოგიერთი მხალეები.

— საშინელია, ჯერ ვიტან!.. მათხოვეთ თქვენი ბინოკლი, რომ ახლოს დავინახო.

— ალარ იქნება!

„გაფრთხილებისა“ ლოგინზე წოლის საშიშროების შესახებ, მესამე დღეა, რაც ჩემი მოთხრობის გმირი ნიკო პანიკაშვილი ლოგინზე წევს. წევს და ბორავს.

სიცხე აქვს. მისი ტემპერატურა ოცდაცხრამეტ ხაზს უახლოვდება.

საქმის ისტორია ასეთია:

სამი დღის წინად ნიკო პანიკაშვილი კალათით ხელში ქუჩაზე მიდიოდა. მასთან მიჰქონდა რამოდენიმე კილო ნატეხი შაქარი, ნიკოს უკვირდა და ეჭვობდა ტირიფონას ველზე მოწეულ რაფინადის სიუხვე. მის წინ მიდიდა ორი უცნობი მოქალაქე.

ისინი რალაც საკითხზე ბაასობდენ

- მოკლე ხანში ალარ იქნება! მოესმა ნიკოს ერთი მათგანის უკანასკნელ სიტყვაში.
- ალარ იქნება!..“ შაქარზე თქვა ნამდვილად. შაქარი ალარ იქნება! — გაიფიქრა ნიკომ და იქვე წამოწევეულ ნაცნობს გიგო პანტურაშვილს შესძახა.
- გაიგონე გიგო?
- ამ სახელის ხსენებაზე მიმავალმა, რომელმაც „ალარ იქნება“ სიტყვა უკან მოიხედა.
- რა უნდა გამეგონა? — შეკითხა პანტურაშვილი.
- რომ ამბობენ.
- რას ამბობენ?
- ალარ იქნება;
- რა კაცო!
- შაქარი ალარ იქნება!

- მართალია მეც მასე ვფიქრობ.
- დღეს რიგ გარეშე ვიყიდე, მაგრამ როგორც გაიგებენ, ყველა დაესვეა. მივასწროთ ხვალ აღრიხანად.
- მივასწროთ მივასწროთ! დაეთანხმა პანტურაშვილი.
- ამის შემდეგ პანიკაშვილმა და პანტურიშვილმა ყველა ნაცნობ — მეზობლებს დაუარეს.
- ყველგან გაჩნდა ასეთი დიალოგი:
  - ალარ იქნება!
  - ყველა ამბობს;
  - ყველგან ამბობენ
  - მივასწროთ!
  - მივასწროთ!
  - მეორე დღეს, გამთენიას გაჩნდა სამომხმარებლო ორგანიზ. კავშ. სავაჭროსთან გრძელი რიგი პანიკაშვილის, პანტურაშვილის და მათი ნაცნობებისა.
  - რას აძლევენ? — კითხულობდენ სხვა ობივატელები.
  - შაქარს; — უპასუხებდენ მათ.
  - ალარ იქნება! მოვასწროთ! — ფიქრობდენ „ობივატელები“ და რიგი, მიუხედავად გამყიდველის გაფრთხილებისა, რომ შაქარი საწყობში იმდენი იწყო, რომ ტომრების დაცლას ვერ უთავდებოდენ, მაინც იზრდებოდა.

კრიტიკული
გეგმები

კ ა ტ ა კ ი

„27 მარტს, როცა ბათომიდან მომავალი მატარებელი № 73 გაჩერდა სად. ქობულეთში, რევიზორმა პატარიძემ და ვაგონის დამცველმა გადმოათრია უფებო ინვალისი, და მისი ყავარჯენით მხეცურად სცემა.“

ბათომიდან გამოსულა ჩქარი მატარებელი, მას მოყვება პატარიძე ვაგონების მხლებელი, რევიზორი კაცი არი, წესებს იცავს ერთგულად, აგერ ნახა ინვალისი, ეცა გააფთრებულად. და მისივე ყავარჯენით ჩაუმტვრია ნეკნები... აბა რა ქნას, როცა იბრძვის წესისათვის შეგნებით? და ამიტომ მეც, ნიანგო, როგორც ითხოვს რიგია— შენს საკბილოდ დღეს ჩანგალზე წამოვაგე იგია!

თარსი

— რა გტკივთ... სად გაცივდით?-მზრუნველი ხმით იკითხა ექიმმა.

ნაკო დაწვრილებით მოუყვა მას უმიზნოთ შაქრის რიგში დგომის ამბავს და სხვათა შორის თქვა:

— ყველაფრის მიზეზი ქუჩაზე ჩემ წინ მიმავალი ორი უცნობის საუბარი იყო. ერთმა მათგანმა თქვა „მოკლე ხანში აღარ იქნებაო“ მეც იმ წუთში შაქრის მომარაგებაზე ვფიქრობდი და დავრწმუნდი, რომ შაქარზე იყო ლაპარაკი...

— ორი დღის წინ იყო ეგ ამბავი?

— დიად ორი დღის წინ ენგელისს ქუჩაზე.

— მიხვდი, მიხვდი რად მეცნაურებით? ის ორი უცნობი, რომელიც თქვენს წინ მიდიოდა, მე და ჩემი ამხანაგი ექიმი ვიყავით; ვილაც მოქალაქემ, ჩემს უკან მომავალმა ჩემი სახელი—„გიგო“—ახსენა; მის სიტყვაზე მე უკან მოვიხედე. სწორედ მე ვთქვი თქვენგან გაგონილი სიტყვები, მაგრამ შაქარზე კრინტიც არ დამიძრავს მე ასე წარმოვთქვი.

— თუ დროზე მივიღებთ გადამჭრელ ზომებს, გრიპი მოკლე ხანში აღარ იქნება მეთქი... ნიკო სახტად დარჩა.

მელუა.

ნიკო ამაყობდა, რომ მან პირველად გააგრძელა გამოლევის „უტყუარი“ ამბავი. ნიკომ რიგში დგომაშია „დამკვერლობა“ და „ენტუზიაზმი“ გამოიჩინა. მან რამდენჯერმე იყიდა შაქარი. ზოგი სხვისთვის და ზოგი თავისათვის. ღამეც იღვა რიგში. იღვა და გაცივდა მითომ არის რომ ნიკო ახლა ლოგინად არის ჩავარდნილი.

ნიკოს ავადმყოფობის დროსვე უკვე გამოირკვა რომ შაქარი ყველგან ისევ თავზე საყრელია და აღარავინ არ იწუხებს თავს რიგების მოგონებითაც კი.

რაშია საქმე? რატომ მოტყუვდა ნიკო? რატომ „ეზარალა“ მას რიგებში დგომა და „პატივისცემა“ ნაცნობების, რომლებსაც შაქარი აუღო?

ვერ ერკვევა ნიკო ამ საკითხში, ვერ ურიგდება იკი თავის შერცხვენას და ნიკოს სიცხეზე უფრო სირცხვილი სწვავს.

* *

სალამოზე ნიკოსთან ექიმი მოვიდა.

— მეცნაურობით... სადღაც მინახავხარო. —უთხრა ექიმმა.

— მეც მეცნაურებით...—უბასუხა ნიკომ მაგრამ ვერ მოიგონეს სად ენახათ ერთმანეთი.

ბ ა ზ ა რ უ ი

თემა ს. მოხეხიანის.

ნახ. გ. ლომიძის.

გააყიდველი (რომელსაც ქურდებმა ღვინით სავსე ტიკი მოპარეს)—ვაი, ტიკო! ტიკო! ტიკო!

— დედი-ჯან „ტიკო-ტიკო“ ახლა მოდაში აღარ არის! ახლა „სულიკოს“ მღერაინ.

თანამედროვე ტარიელი

ილუსტრაცია ღონის
გაბრიელის

ტექსტი ზაქუის

გაიცნო და გამიჯნურდა,
გულს ჩაუჯდა სიყვარული.
დიდხანს არვის გაუმზილა
წმინდა გრძობა დაფარული.

მაგრამ, აჰა, სიყვარულმა
თავისა ქნა მაინც ბოლოს:
„ნ ქალს უნდა მიწვდეს ვაჟი,
ანდა ვაჟი ჩაიქოლოს.“

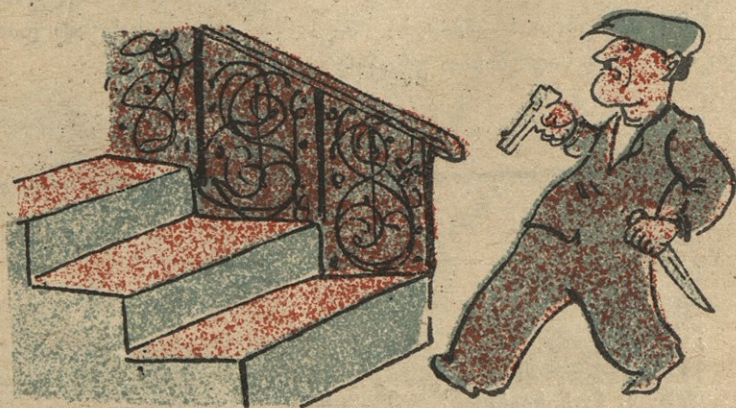
ნახეს იგი რესტორანში
ჯდა მტირალი სუფრის პირსა.
გულში სევდის ჩასახრჩობად
ასველებდა ღვინით პირსა.

შეზარხოშთა. გამოვიდა.
კაცი გახდა ასტრანომი:
მიხვდა—მიწა ტრიალებდა...
შოესურვა ჩხუბი, ომი.

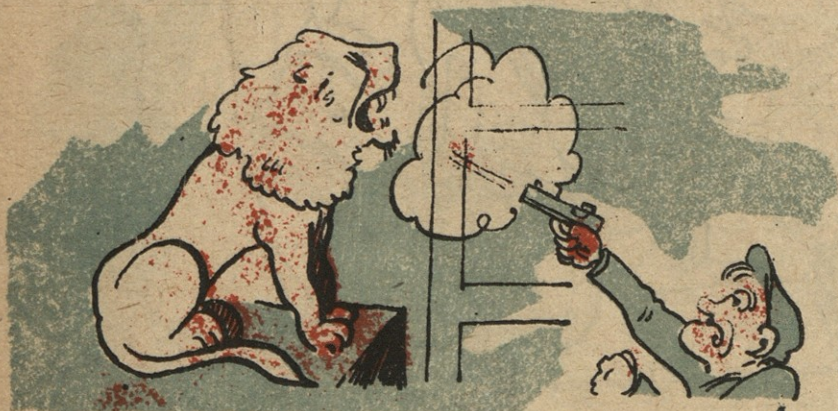
ჰკრა მუშტები ვილაც გამვლელს,
შეუკურთხა იქვე ქალსა...
(მალიციელს შიში ჰკლავდა,
რომ ხედავდა კაცსა შთვრალსა).

მიდის იგი და თან ფიქრობს:
„გადაფუშლი ამ ჩემს გულსა,
გულსა მისი სურათებით
დახატულს და მოქარგულსა.“

მივსცემ მას ჩემს მოსაკლავად
რევოლვერს და მახვილ დანას
დე, მან თითონ მომაშოროს
მე მშვენიერ ამ ქვეყანას!“

ამ ფიქრებით ის შევიდა
სატრფოს სახლის შესასვლელში...
აიარა გრძელი კიბე,
ვერ ხედავდა კარგად ბნელში.

მაგჩამ, აგერ, ღმერთო ჩემო!
კარებთან დგას კრელი ლომი.
(სჯობს უჩვენო თავის სატრფოს
კაცმა საქმე საგმირონი).

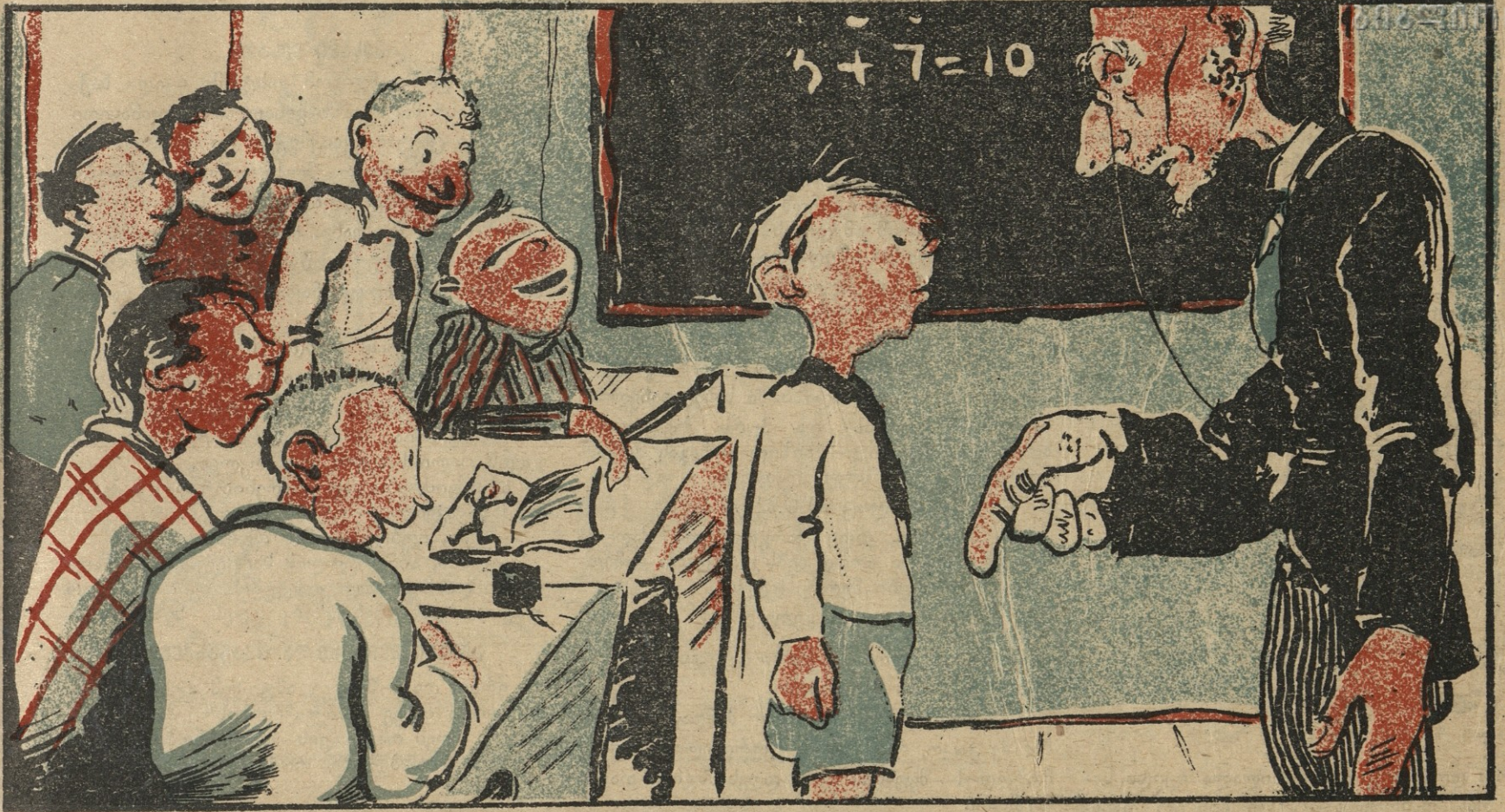
ამოიღო რევოლვერი,
დააბალა ერთი... ათი.
მაგრამ ლომი არ ინძრევს,
არც შემოჰკრა მტერს მან თათი.

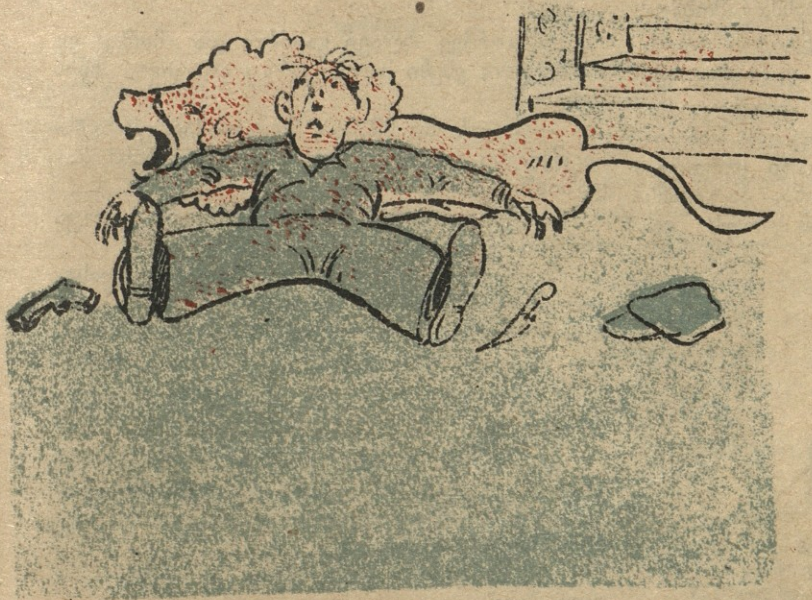
ტყვიით რომ ვერ მოერია,
მოიმარჯვა ხელში დანა.
მიგარდა და ჩაჰკრა მკერდში,
გადააგლო იქიდანა.

თითონც გაჰყვა კისერტყვით,
გაიტეხა თავი, პირი.
ერთ მხარეზე ლომი ეგლო,
მეორეზე—ჩვენი გმირი.

- რა ეწოდება ედისონის მიერ გამოგონილ ხმამაღლა მოლაპარაკე მანქანას?
- მომხსენებელი, ამხ. მასწავლებელი.

ინატროდა: „ნეტა სატრფომ
ეს გმირობა ჩემი ნახოს.
გამოვიდეს და ზევიდან
„შენი ვარო“ გადმომძახოს!

აუსრულდა ნატვრა მიჯნურს,
ფეხზე დადგა სახლი მთელი.
საყვარელიც გამოვიდა,
ხელს ეჭირა მას სანთელი.

ნახეს, მაგრამ რაღა ნახეს!
გმირს ფიტული სულ დაეჭრა.
თითქოს თავის მოსაკლავად
დანა მკლავში ამოეჭრა.

მილიციელს დაუძახეს...
წაიყვანეს ტარიელი.
ასე ხდება მაშინ, როცა
თავი არის ცაოიელი.

ამბავი პირველი

უცნაური კაცი იყო ანჯიქო. ისე რაიმე ფათერაკი არ შეემთხვეოდა, რომ მეორე დღეს მის მეზობლებში ასეთი საუბარი არ გამართულიყო:

— ცარიელი იღბალია, ბეჩა, ის დასაღუპავი!

— აბა, აბა, სხვას რომ მისთანა რამ შემთხვეოდა, ვერ გადაურჩებოდა...

ერთ დღეს ანჯიქომ ხიზილალა იყიდა. სახლში რომ დაბრუნდა—ცოლი შინ არ დახვდა, მარტო სადილობა არ ისურვა და ცოლის

მოსვლამდე მეზობელთან გავიდა თავის შესაქცევად.

შინ როცა დაბრუნდა, შემზარავი სურათი დახვდა: ძაღლს შკაფის კარი გამოეღო და ხიზილალას შეექცეოდა. გაბრაზდა ანჯიქო, დაავლო კეტს ხელი, რომ ძაღლისათვის თავი გაეხეთქა, მაგრამ ამ დროს ახალდაბრუნებული ცოლი ხელში სწვდა და შეაჩერა:

— რას სჩადი კაცო, მაგ ძაღლის ფასად ხუთ კილო ხიზილალას ვიყიდით! ოჯახს რატომ აზარებდები?!

ერთი საათის შემდეგ ჩვენი ანჯიქო „ტ. ს. ო. კ.“-ის მაღაზიაში სახელდახელოდ წაყიდ „პავიდლოსა“ და პურს შეექცეოდა, ხოლო მისი ძაღლი კი—ხიზილალისაგან მოწამლული ეგდო და სულს დაფავდა.

— აი, იღბალიც ამას ჰქვია!

— აბა რაი, კიდევ კარგი, რომ ძაღლმა შეუჭამა, თვარა ხომ ფეხებს გაფშეკდა!—ამბობდნენ მეზობლები მეორე დღეს...

ამბავი მეორე

ანჯიქოს ერთი ნაცნობი ჰყავდა მონადირეთა კავშირის მაღაზიაში.

— ორს გთხოვ, მეტი არ მინდა, რა იქნება, შე კაცო, რომ ორი კურდღლის ტყავი მომყიდო!—შეუჩნდა ერთ დღეს ანჯიქო თავის ნაცნობს.

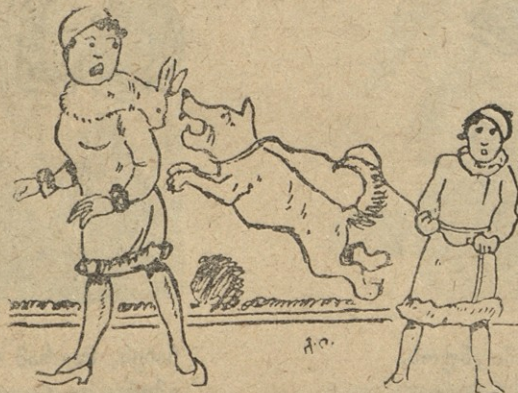
ხათრიაანმა ნაცნობმა უარი ველარ უთხრა და ანჯიქოს თხოვნა შეუსრულა...

— რა შენი საქმეა ეგ ტყავები, მე მომეცი პალტოსათვის!—აუხირდა ცოლი ანჯიქოს.

— ქუდისთვის, მინდა, ქალო, ძლივს ვიშოვნე!—გაიძახოდა ანჯიქო, მაგრამ ცოლმა თავისი გაიტანა.

ერთ დღეს მედიდურად მიაბიჯებდა ანჯიქოს ცოლი რუსთაველის პროსპექტზე.

პროფესორის შენობის წინ უცნობ ქალს შეხვდა, რომელსაც საყელოში თასმა გამოვბმული ქოფაკი ძაღლი მოჰყავდა. ანჯიქოს ცოლს თავის განსვენებული ბულდოგი გაახსენდა და ქოფაკს აცრემლებული თვალით დაუწყო ცქერა. მაგრამ ქოფაკმა დაინახა თუ არა ანჯიქოს ცოლის კისერზე „წამომჯდარი კურდღელი“ ვიღარ მოითმინა, დაიღრინა, პატრონს ხელიდან გაუსხლტა და ანჯიქოს ცოლს კურდღლის ტყავი შემოახია...

— ცარიელი იღბალია ბეჩა!
— აბა რაი, კიდევ კაი, რომ ანჯიქომ არ მოაკერა თავის პალტოს თორემ...—იძახდნენ მეორე დღეს ანჯიქოს მეზობლები.

ამბავი მესამე

ერთ დღეს ანჯიქომ კოსტუმი იყიდა „საქვაჭრობის“ მაღაზიაში. ვინაიდან ახლადწაყიდი კოსტუმი ცოტათი დაჭმუჭენილი იყო, და მისი გაუთოვება აღარ მოესწრებოდა, ანჯიქო ძველი კოსტუმით წავიდა ოპერის თეატრში. ცოლიც თან წაიყვანა. იმ დროს, როცა ანჯიქო ოპერის ბუფეტში წყალს სვამდა მის ოთახში ქურდები ახლად წაყიდ კოსტუმს წააწყდნენ.

— რა ოხრად გვინდა ეს კოსტუმი, ტანზე ჩასაცმელად არ ვარგა და ბაზარზედ ხომ სულ არ გაიყიდება.—თქვა ერთმა ქურდმა.

— სწორია, შარვლის ერთი ტოტი და პიჯაკის ცალი სახელო ისე მოკლეა, რომ ჩაცმა არ შეიძლება. სად ვიშოვნით მაგის ნაჭერს, რომ წავაკეროთ!—უთხრა მეორემ...

— აი, იღბალიც ამას ჰქვია.

— აბა, აბა... ცოლის საცვლებიც კი წაუღიათ და მის ახალ კოსტუმისთვის ხელი არ უხლიათ! იძახდნენ მეორე დღეს მეზობლები.

ამბავი მეოთხე და უკანასკნელი

ერთი თვის შემდეგ ანჯიქომ ფეხსაცმელები იყიდა იმავე „საქვაჭრობის“ მაღაზიაში. მეორე დღეს თავისთვის მისეირნობდა პლენხანოვის პროსპექტზე, რომ ვიღაც გამგლელი აეკიდა:

— გირჩევ ახლავე გაიძრო და მომცე ეგ ტუფლები; ესენი მე დავკარგე ამ ცოტა ხნის წინათ.

— ცილს ნუ მწამებ, მოქალაქე, ეს ფეხსაცმელები გუშინ ვიყიდე „საქვაჭრობის“ მაღაზიაში.

— ტყუი, გუშინ როგორ იყიდდი, როცა ძირები უკვე გარღვეული აქვს!

ანჯიქომ ქუჩის მეორე მხარეზე გადასვლა მოინდომა რომ აკვიატებულ მოქალაქეს ჩამოშორებოდა, მაგრამ უეცრად ავტომობილი დაეჯახა და წაქცია. გაქანებულმა ტრამვაიმ ორივე ფეხი წააჭრა „იღბლიან“ ანჯიქოს.

ფეხსაცმელის „დამკარგავმა“ მოქალაქემ არც აცია და არც აცხელა, ფიცხლავ დასტაცა ხელები ანჯიქოს ფეხებს, ილღიაში იგდო და მოკურცხლა...

— აი, იღბალიც ამას ჰქვია... რა იღბლიანი იყო ბეჩა!

— აბა, აბა... ტრამვაის რომ მისთვის ფეხები არ დაეჭრა, „დამკარგავი ბიუროს“ მიერ გაკეთებულ ვერც ერთ სტანდარტულ კუბოში ვერ ჩაეტევოდა!—ამბობდნენ ანჯიქოს მეზობლები და „იღბლიან“ მიცვალებულს მისვენებდნენ...

გ ა ი ც ა ნ ი თ

„ტყუიბულის მადარობის ლენინის უბნის კანტორის თანამშრომელი კოლია სახვაძე უხეშად ეპყრობა საქმეზე მისულ დამკვერელ მუშებს. სახვაძემ მოიპარა კანტორის კედლის საათი და შეჩხნულია სხვა დანაშაულობაში.“

სახეზადრია სახვაძე ტყუილის კანტორაშია.— ჩოთქს რომ გაკრავს და გამოკრავს მან იცის საქმე რაშია!

უფროსებს მუდამ უღიმის, მუშებს კი— ხვდება გინებით, ვალეშის ხშირად ხედავენ კვარტებთან აღიღინებით.

კრედიტს და დენეტს გასინჯავს, ავანს და ბალანსს დაითვლის და ცნობილ ხელეჩოსავით, თავისკენ სარუას გაითვლის

და თუ კი სადმე მოასწრო უყვარს ხელების „ტატი“ მიტოვაც უცხად გაქაფა კანტორის კედლის საათი.

თემა ისეა
ნახ. ვ. კროტკოვის

ბოგირდოვანი კარგისი

(თითქმის ნამდვილი ამბავი)

უდიდესი აღმოჩენები ზოგჯერ შეძლებული ხდება. გადმოცემა ამბობს მაგალითად, რომ ნიუტონმა დედამიწის მიმზიდველო ბის კანონი ვაშლის ბიდან ნაყოფის ჩამოვარდნით აღმოაჩინა.

ასევე შემთხვევით აღმოაჩინა გოგირდოვანი კურორტი პაპიროსების გამყიდველმა ყოფილმა პოლკოვნიკმა.

ეს ყოფილი პოლკოვნიკი დილა აღრიან ადგა, გაისეირნა და პლეხანოვის, პროსპექტის გასწვრივ პატარა ბაღში გრძელ სკამზე ჩამოჯდა.

პოლკოვნიკმა ხუთიოდე ნაბიჯზე მიწიდან ამოვარდნილი ოშხივარი შეამჩნია. გაუკვირდა, მეგზოვებს დაუძახა და ოშხივარს მიუახლოვდა.

— ვითომ რა უნდა იყო? — გაიკვირვა მეგზოვებმა.

პოლკოვნიკი ღრმად დაფიქრდა.

— ბიჭო, წუხელ ხომ მიწა იძრა... მაშასადამე, მიწიდან ცხელმა სითხემ ამოხეთქა... ეს ალბათ გოგირდოვანი იქნება!

გასინჯეს. ცხელია. გემო ნახეს — გოგირდის სუნის აქვს.

— უსათუოდ გოგირდის წყაროა, სწორედ ისეთი, ჩვენი აბანოები რომ არის...

ამასობაში ხალხი შეგროვდა.

— გაგკეთდით კაცი! აქ ალბად გოგირდის აბანოს ააშენებენ!

— გისმინოს უფალმა, მე ხომ აქვე გეცხოვრობ, იმ სიშორეზე წასვლა აღარ დამჭირდება.

— ნახეთ რა ცხელია! ხელი დამწვა...

— გემოც რა სხვანაირი იქვს...

ყველაზე მეტად პოლკოვნიკი ლელავდა.

— ხელი არ ახლოთ, ეს აბანო მე აღმოვაჩინე! ჯილდო უნდა მომცენ...

პოლკოვნიკი მყისვე გამობრუნდა და მახლობელ ლაბორატორიისკენ გაქცა.

— „მომეხმარეთ! გოგირდის აბანო აღმოვაჩინე! დამაჯილდოვეთ“... კვიროდა პოლკოვნიკი და გოგირდოვან ხაზით სავესე ბოთლს ანჯღრევდა, — ნამდვილი გოგირდი, სამკურნალო წყალია...

— მოითმინეთ, ნუ ლელავთ. რის აბანო რის გოგირდი? — შეეკითხნენ მას ლაბორანტები.

— გაუბნა აით აბანო აღმოვაჩინე! ჯილდო ჩემია! თავს მოვიკლავ, თუ ჯილდო რომ სხვას მისცენ...

ლაბორატორიიდან კაცი გაგზავნეს შადრევანის გასასინჯათ. მას წინ ყოფილი პოლკოვნიკი მიუძღოდა და გაპყვიროდა:

— დიახ! მე აღმოვაჩინე! მაშინვე მიგზავდი რაღაი მიწისძვრა იყო, უსათუოდ გოგირდის წყალი ამოხეთქავდა... ტფილისი ხომ ვულკანზე ხის!..

ახლოს რომ მივიდნენ, შადრევანის ახლოს აუარებელი ხალხი იყო შეგროვილი.

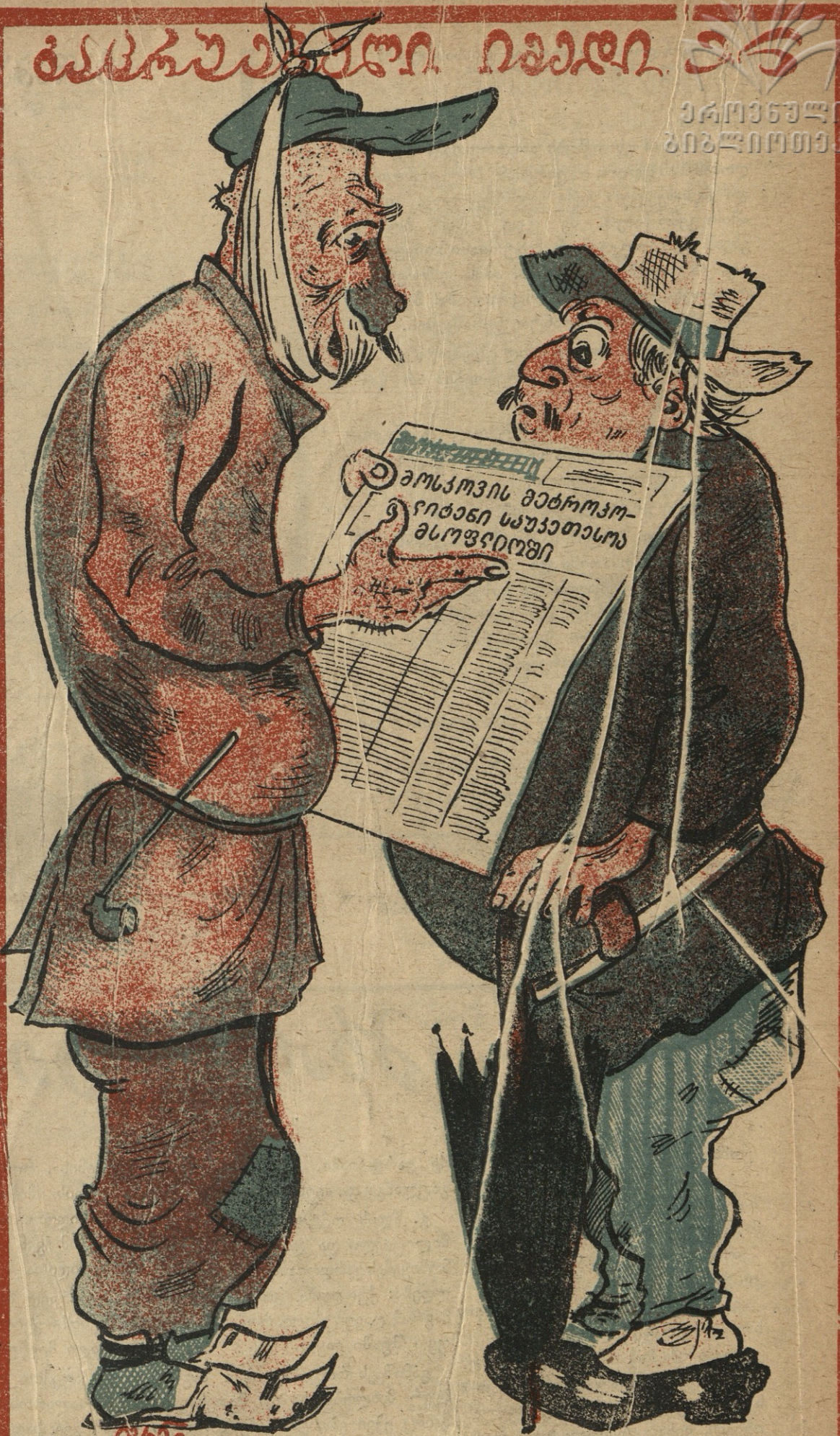
— დაიშალენით! ნუ შეგროვდებით! ხელი არ ახლოთ! — ყვიროდა მეგზოვე.

მაგრამ მეგზოვის არაფერ უგდებდა ყურს მოსულიყვენ კიქებით, ბოთლებით, ქვაბებით.

— საზღში უნდა წავილო, რევმატიზმი მაქვს, მომიხლება, — სთქვა ერთმა მოხუცმა და

ბასრუაშვილი ივანი

ბრძანებული გიგლიოთეა

— ბაიბა! ბოსკოვი საუკეთესო მებრძოლია ყოფილა!
— მებრძოლი ვიღს ასოვს! — აბრძოლიბანი, ბაო, აბაკოლიბანი!

უშველებელი კოკა მიუშვირა შადრევანს და აავსო.

— იქნით! ხელი არ ახლო! — მივარდა მას პოლკოვნიკი, — ერთი აბანო ძლივს აღმოვაჩინე და ამას სახელი მიქვს...

შედარებით უფრო დინჯები უკვე მსჯელობენ იმის შესახებ, რომ ახალი აბანოს აგებასთან დაკავშირებით საჭირო იქნება ერთი კვარტალის აღება, ვინაიდან აქ მოსალოდნელია მთელი გოგირდოვანი კურორტის გა-

შენებაც.

— დიახ! ეს იქნება გოგირდოვან ჯანსაღობის სამკედლო, — ყვიროდა პოლკოვნიკი, — და ეს სამკედლო ჩემი აღმოჩენილია! თქვენ ამისა გემო ნახეთ, მე უკვე მესამე ბოთლს ვსვამ! — და პოლკოვნიკმა ლიტრიანი მოიყუდა — იფ, რა დიდებული წყალია! ამის აღმოჩენაში ოკი-ოცდაათი ათასი მაინც მერგება! მობრძანდი, ამხანაგო ლაბორანტო, გასინჯეთ!..

ვინ იცის, რით დაბოლავდებოდა ეს ამბავი, რომ შემთხვევითი გარემოებას არ წახდინა საქმე:

ტვილსოფმრეწვის რომელიღაც ტექნაქოსმა გაჰოიარა და განმარტა, რომ აქ კანალიზაციის მილია გახეთქილი.

— მერე ეს ცხელი წყალი?

— ცხელი წყალი? საქმე იმაშია, რომ ჩვენ აქ გვაქვს ლიონათისა და გაზის ქარხნები. მონარჩენ ცხელ წყალსა და გაზებს კანალიზაციის მილში ვუშვებთ. სამწუხაროდ, მილი აქ გამსკდარა და ცხელი წყალიც ამიტომ ამოდის... ნახვამდის, მეჩქარება...

პოლკოვნიკი ჩაჯდა.

— ვაი ჩემ თვს, რა დამიღვევია!.. ვაი ჯილდოვ!

— მოდი და ენდე კანალიზაციის მილს, — წაიბუტბუტა მეორემ და, სავსე კუკა ძირს ჩამოდგა.

— მიშველეთ... გული მერევა... ყვიროდა პოლკოვნიკი.

აღლარ-აღლარსან

ნახ. და, თემა ღონის.

ეროვნული
ზიგლიროთეკა

— თმა ხომ არ დაგინუჭუჭოთ?

აქხანუო ნიანუო!

ამხ. ნიანგო!
ეშმაკი შემიჩნდა (დიაკვნობას შარშან დავანებე თავი) და მინდა მასწავლებლობას მოვკიდო ხელი. ამიტომ გთხოვ ერთი ლალსტუკი გამომიგზავნო.

ვიცი შენი ამბავი, რომ მკითხავ—რად გინდა ლალსტუკიო?

საქმე იმაშია, რომ ჩვენი სოფ. ბოგვის (აღბულად მანგლისის რ.) სკოლის გამგე ორმოცამე ყველას იწვევს, ვისაც კი ლალსტუკს დაუნახავს.

მეკ ამისათვის მინდა ერთი ლალსტუკი და ნუ დაიზარებ მის გამოგზავნას.

ყოფილი დიაკვანი, ამჟამად სოფლის საბჭოს შიკრიკი კირილე ამინაშვილი

ამხანაგო ნიანგო!

ქ. ქიურდამირში (აზერბეიჯანში) 1926 წელში კლუბის გამგედ მსახურობდა ვინმე მიხეილ იოსების-

ძე ვარდოიანი, რომელმაც ფული გაფლანგა და მიიმალა.

გ. წლის ოქტომბერში მომადგა მილიციელი და დამაპატიმრა. წამომიყენეს ვარდოიანის ძველი ბრალდება: ქურდობა და გაფლანგვა. მაგრამ დავუმტკიცე, რომ მე არაფერ შუაში ვიყავ.

გამიშვეს როგორც იყთ მაგრამ ბევრ მახლობელსა და ნათესაებს მაინც ეჭვი ეპარებათ, ჩემში. ახლამეც შემდის ეჭვი ჩემს თავში. აღარ ვიცი: მე ვარ, მე თუ, სხვა.

მიშველეთ რამე, ნიანგო!

მიხეილ ვარდოვნილი.

ამხ. ნიანგო!

სახელმწიფო კონსერვატორიის სტუდენტი ვარ. რამდენიმე წელიწადია, რაც სასწავლებლის დირექტორმა გვპირდება სტიპენდიას, მაგრამ ვერ მოვესწარით მიუხედა-

ვად იმისა, რომ ყველა პირობები არსებობს იმისთვის რომ ჩვენ ასეთი მივიღოთ. იანვარში გვაიმედებენ, რომ ჩვენ მას თებერვალში მივიღებდით.

— პირველ მარტიდან უთუოდ მიიღებთ!— გვითხრეს, როცა თებერვალი მიიწურა.

— ჩადექით რიგში პირველ აპრილს სალაროსთან და მიითვალეთ! — გამოგვიცხადეს მარტში გაცურებულაგბს.

პირველი აპრილიც გავიდა, პირველი მაისიც, მაგრამ სტიპენდია მაინც არ ჩანს.

გთხოვთ გავვიმარტოთ, ამხანაგო ნიანგო, რას სჯობია რომ დაერქვას დღეის შემდეგ პირველი აპრილი: განსაზღვრულ დროს თუ კონსერვატორიის დირექციის დაპირებას?

ამხ. ნიანგო.

ძალიან უხერხულ მდგომარეობაში ვართ და ამიტომ მოგმართავთ შენ, ეგებ რამე გვიშველო.

საქმე იმაშია, რომ ჩვენ, მოწაფეები, იძულებული ვართ სკოლაში ვიაროთ უყუროდ ე. ი. ყურები ან სახლში (დავტოვოთ, ანდა წიგნის ჩანთებში, ზოგმა კი უბეში დავმალეთ.

ასე უყუროდ ვუსმენთ გაკვეთილს და, ვინაიდან ყური არა გვაქვს, თავშიც არაფერი შედის.

ვიცი თ შენი ამბავი და ცნობისმოყვარეობა ალბათ იკითხავ:

— რატომ დადიხართ სკოლაში უყუროდ?

— იმიტომ დავდივართ, ძია ნიანგო, რომ ჩვენი გამგე ვაშაკიძე არც ერთს არ შეგვარჩენს ყურს. თუ რამეს გვიშველი, კარგია, თორემ რაიონის განათლების განყოფილების იმედი არა გვაქვს.

სოფ კორმალის (სამტრ. რ.) სკო-

გ. მანძი

ლის მოწაფეები.

ქ ლ ვ ა

მედიკალინური ღვინო

ფემოზოდაშენი (თელავის რაიონი), ადგილობრივი კოლმეურანეთის ნაქარსი. ყარაულაშვილს დღეს მხოლოდ სამი მომხარებელი შემოვლანდა. მისმა ასეთმა ბრძოლიანმა მოპყრობამ ყველანი გააკვირვა.

ღარბაზობა

სოფ. ფშაველი (თელავის რაიონი), სასოფლო საბჭოს თავმჯდომარემ დღეს სასახლის დიდ დარბაზში მიიღო კლუბი და სამკითხველო, რომლებმაც შემდეგი მოთხოვნები წარუდგინეს:

კლუბი: — დამენიშნოს გამგე, რომელიც მომეპატრონება და ყურადღებას მომექცევს.

სამკითხველო: — გამანთავისუფლეთ ჩემი გამგის გ. გურგენიძისაგან, ანდა ის განთავისუფლეთ ჩემგან; წინააღმდეგ შემთხვევაში თავს დახურულად ვაცხადებ.

თავმჯდომარემ პასუხის მოთხოვნისათვის სტურებს ვადა სთხოვა მეორე ხუთწლედის ბოლომდე.

დაკარგულის კოვნი

თელავი გასულ წელს არტელ „ოქტომბრის“ დაეკარგა 1.800 მანეთი, რომელიც ახლ. ხან რევ. ხიამ აღმოაჩინა მისი ხელმძღვანელის მიშა მერაბოვის კუჭში. ჯერჯერობით ყოველგვარი ცდა კუჭიდან ფულის ამოსაღებად უსუდეგოდ რჩები.

სიბრძნე სიცრუისა

ნახაზულევი (ზონის რაიონი) სოფლის საბჭოს თავმჯდომარემ სამკითხველო განთავსებულ თავისი შენობიდან, რომელშიც მოათავსა სკოლა. ასეთი რეპრეზენტული ხომების მიღება სამკითხველოს წინააღმდეგ გამოწვეულია, როგორც თითქმის თავმჯდომარე ამბობს, შემდეგი მოსაზრებით.

„ჯერ სკოლაში უნდა ისწავლონ წერა-კითხვა, რომ შემდეგ სამკითხველოში წაიკითხონ ჟურნალ-გაზეთები და წიგნები. ამრიგად ახალგაზრდობისათვის სკოლის დამთავრებამდე სამკითხველო წარმოადგენს სრულიად ხედმეტ ბარგს სოფლის საბჭოს ბიუჯეტისთვის.“

რადამციისაგან

ჟურნალის გაუმჯობესებულ გამოცემასთან დაკავშირებულ სიძნელეთა გამო „ნიანგი“ დაგვიანებთ იბეჭდება, მიღებულია ზომები დაგვიანების სალიკვიაციოთ. თეიურა ხელის მ. ძვერლები დაკლფ ულ ნომრის ანგარიში მიიღებენ შემდგომი თვის ნომრებს. წლიური ხელის მომწერლები კი ჟურნალს მიიღებენ სრულად, წლიური გეგმის გათვალისწინებულ რაოდენობით.

მ რ ი „ბ ე რ ი“

ჩვენი მიხაკა და ვარდენ, რა ღორიანთი ჩაპარდენ!

ტფილისის სტუდენტთა ქალაქის ფაბრიკა-სამხარეულოს მალარეები ვარდენ ღვინო და მისი ტონიანი მოსაღილებზე გაყიდულ ჩეკებს ხელმოწერდ ყიდის და ფულს ითვისებენ...“

ვაჭრობენ რაღა გემოზე მარიფათი აქეთ დიდია, გაყიდულ ჩეკებს აძრობენ და ხელმოწერდ ყიდის.

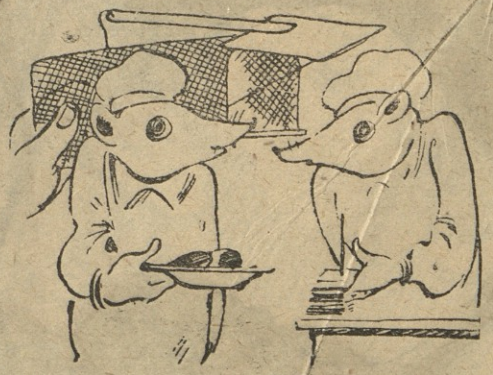
— იმრალე ჩვენო მუშტარო, მღერის მიხაკა და ვარდენ, ერთი უყურეთ ამ თავებებს რა დორიანში ჩავარდენ: მაგრამ ცუდია, ჭამის დროს, არ ახსოვთ ბოლო თავისა; რომ ჯერ ხაფანგი მოვლით, და შემდეგ ყუთი ნაკვისა.

გამგე და გულბატირია მხაფხვრობილად მღერინა.

„ხუგდიდის ხე-ტყის სახერხი ქარხნის მუშების დასაჯილდოებლად, გეგმების გადაჭარბებით შესრულებით გამო ტრესტმა გადასდო 5000 მანეთი. ქარხნის დირექტორმა კი ამ ფულით დააჯილდოვა თავისი ძმა-ბიჭები ბუჰხალტერი ჩიჩუა და სხვები.“

ქარხანა ბრძოლას აჩალებს, ტემპმა არ დაიგვიანოს, საამქროებში, დაზგებთან მუშები ოფლსა ღვინო,

გადააჭარბეს გეგმებსა ტრესტს პატაკს უგზავნიანო, პასუხად ჯილდო მიიღეს დამკვერლებს უხარბიანო, შრომა და ჯაფა ფსდება, ღირსეულად სჯიანო, დანახურებულს ელიან, კრებზე გროვდებიანო, მაგრამ გამგე და ჩიჩუა ჩუმჩუმად იცინიანო,

ჯილდოს, მუშების მაგიერ, ერთმანეთს მიუძღვნიანო, — ერთი-მეორის ხათრი აქვთ, აქაც არ აწყენიანო, — სახელი მუშებისაა, — სახრავად თვითონ ხვრიანო.

გოღორი

ხაიის (ხაშური): — თქვენს ლექსში, ბირო, ხეირი ვერ ვნახეთ.

გიოს (ხაშური): ეხებით რა თქვენი რაიონის ზოგიერთ სოფლებში ხეხილს ბაღების მოუფლებლობას, რომლებშიც თარეშობენ შიური ცხოველები, გვწერთ:

ბაღებში რომ თარეშობენ ძროხა, ხარი, თხა და ცხენი, ნიანგოჯან, ოლოდ გვნახე, რაც გვენბოს ისა ქენი. . . არ დაინდო, ურტყი, სცემე თუნდ ცემაშიც შემოგაკვდეს, რაა მერე ამ ბრძოლაში, ნახევარი რომ მოაკლდეს.

მაუღიანს (ტფილისი): — თქვენ აღშფოთებული ხართ იმის გამო, რომ ტრამვაის დირექციის დიდუბის ხახზე ტრამვაის მიმოსვლა ვერ მოუწესრიგებია: აღშფოთება საეხებით საფუძვლიანია. მაგრამ სამწუხაროდ თქვენი „პატარა“ ორიათის სტრიქონიანი ლექსის დიბეჭდას ვერ ვახერხებთ. მოგყავს დამახასიათებელი ადგილი:

პატარა ლექსი დავწერე, მინდა მე „ვაქო“ ტრამვაი, — გაჩენის დღე რომ დასწყევლოს, იძახდეს „გუის“ და „ვის“. დღეში თუ ერთხელ ვიხილეთ, ხასწაულია დიდი, — აღბათ ტრამვაის უფროსებს დიდუბე ფეხზე ჰკიდიათ. . .

რადამციის განმარტება:

ჩვენ ჟურნ. 3-4 №-ში მოთავსებულია შენიშვნები: „შეკითხვა“ და რთული „კითხვა“. პირველი შენიშვნა ეხება ბეჟან კავილიძეს (ქუთ. ინდ. მუშგ). მეორე შურა სულუხიას (ქუთ. აგროტექ. პოლ. წრე).

რაიფინ, ანთს ზოგიერთი ვიგეები ხელფასის ფონდს ს ზუა დანიშნულებისათვის იყენებენ.

მხარე: — ნუ ლელავ, მეგობარო! შენთვის სიკეთე მინდა! ისეთ ადგილას მოგითავებ, რომ